

L'escala del dolor

Albert Villaró

Em van despertar cap allà a les tres, però no puc pas dir si feia més temps que s'estaven dins del cervell, latents o esmorteïts, tot esperant l'ordre per fer-se audibles. Potser és que anaven creixent de mica en mica d'intensitat fins que van acabar per manifestar-se, de la mateixa manera que es pot anar girant la rodeta del volum de la ràdio fins que, en un moment determinat, es passa d'un murmurí inintel·ligible a la veu del locutor que ja s'entén. No eren ben bé sorollets: sentia una mena de melodia dissonant, que es repetia com un bucle sense fi, un missatge extraterrestre emès per ser captat per una estesa de radiotelescopis plantats al mig del desert. Les notes, malgrat que tot el conjunt sonava estrany, eren perfectament reconeixibles, i després de la serenata de la primera nit les podria recordar totes sense cap mena de dubte. D'entrada no en vaig fer cas. Eren només imaginacions meves, una cabòria, volia creure. Igual que de vegades tenia mal de cap o somnis repetitius quan estava engripat i em pujava la febre, prou pot passar que s'encengués un petit altaveu a la tupina, encara que només fos per tocar els nassos. Ja em passarà, em deia. Però tancava els ulls, mirant de tornar a dormir, i igual. Ben bé igual no: pitjor. A dos quarts de quatre ja sabia que la sonsònia no s'aturaria fins que em llevés.

(p. 68)